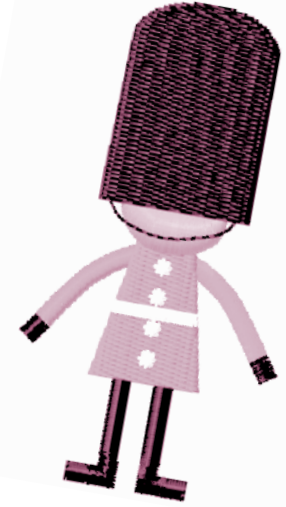
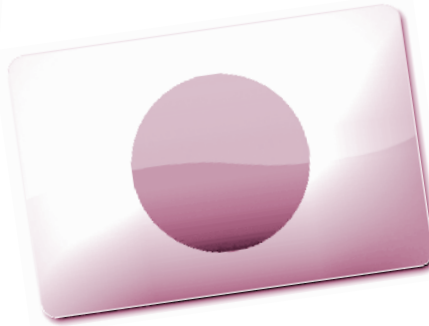
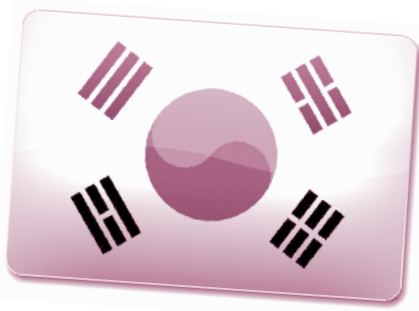

ภาษาอังกฤษ ในญี่ปุ่นและเกาหลีใต้

ธันลอร์ค เลิศในสัตย์

คอนบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
E-mail: orbusiness@hotmail.com

โลก เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์มาพอสมควรแล้ว
ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่มี
ความจำเป็นมากขึ้นและประเทศ-ไทยเอง กำลังเข้า
สู่ AEC ด้วยแล้ว ความสำคัญของภาษาอังกฤษ
สำหรับคนไทยจึงมีเพิ่มมากขึ้นจึงมีนโยบายพัฒนาให้คนไทยได้ศึกษา
ภาษาอังกฤษให้เก่งขึ้นกันขนานใหญ่ หันไปมอง **ประเทศญี่ปุ่นและ
เกาหลีใต้** ซึ่งเป็นประเทศยักษ์ใหญ่ทางเศรษฐกิจของเอเชียและโลก
และมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจของไทยเป็นอย่างมาก ทั้ง 2 ประเทศ ถือว่า
ถ้าเป็นเรื่องภาษาญี่ปุ่นแล้ว จัดว่าเป็นประเทศล้าหลังเมื่อเทียบกับ
ประเทศที่พัฒนาแล้วด้วยกัน นั่นเป็นช่วงของปี 1990 แต่บัดนี้ เป็นที่
ประจักษ์แล้วว่า เกาหลีใต้ก้าวรุดหน้ากว่าญี่ปุ่นไปหลายขุม เป็นเหตุผล

ที่ทำให้เกาหลีใต้ สามารถโลดแล่นอยู่ใน
เวทีการค้าโลกและอื่นๆ ได้ดีกว่า (เช่น
เลขาธิการสหประชาชาติ ก็เป็นชาวเกาหลี)
ในระยะหลังเกาหลีได้มีอัตราการเติบโตที่
สูงกว่า ญี่ปุ่น ประมาณ 2-3% ในขณะที่
เดียวกัน ระดับมาตรฐานของภาษาอังกฤษ
ของเกาหลีใต้นั้นยังสูงกว่าญี่ปุ่น คือ ค่า
เฉลี่ยการสอบ TOEIC ของเกาหลีได้อยู่ที่
620 คะแนน ในขณะที่ ญี่ปุ่นอยู่ที่ 580
คะแนน (ตัวเลขปี 2009) ทั้งๆ ที่ในปี
1997 เกาหลีใต้และญี่ปุ่นอยู่ในระดับ
คะแนนที่เท่ากันคือ 568 คะแนน

จากการที่ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สูงกว่า ทำให้
เกาหลีใต้มีบทบาทที่ชัดเจนในตลาดโลกมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ซัมซุง
ฮุนได แอลจี ยักษ์ใหญ่ทางธุรกิจของเกาหลีใต้ พนักงานชาวเกาหลีใต้
สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าคนญี่ปุ่นมาก จึงมีคำถามว่า ทำไม
จึงสามารถทำให้ ความสามารถของภาษาอังกฤษ **"ที่ใช้การได้"** เพิ่มขึ้น
ได้ในเวลาอันสั้น มีเหตุผลหนึ่งคือ **"การบังคับรู้ภาษาอังกฤษ"** ของ
บริษัทนั่นเอง ในเกาหลีใต้ บริษัท เมื่อจะรับสมัครคนเข้าทำงาน จะมีความ
ชัดเจนว่า ต้องมีระดับคะแนน TOEIC ที่ชัดเจน เป็นต้นว่า แอลจี
หรือฮุนได ต้องได้อย่างต่ำ 800 คะแนน ไม่เพียงแต่บริษัทขนาดใหญ่
เท่านั้น บริษัทขนาดกลาง หรือเล็ก ก็ต้องมีคะแนนประมาณ 700-800
คะแนน เป็นปกติธรรมดา ส่วนญี่ปุ่นเอง เพิ่งจะเริ่มมาไม่นานนัก บริษัท
ยาทาเคดะและบริษัทใหญ่ๆทั้งหลายเริ่มนำเอาระบบคะแนนนี้เข้ามา
ใช้ แต่ระดับคะแนนก็ยังต่ำกว่าบริษัทระดับเดียวกันของเกาหลีใต้และ
จำนวนบริษัทที่นำเอาระบบนี้เข้ามาใช้ก็ยังน้อยส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมี
ความชัดเจนในเรื่องนี้ ตัวอย่างระดับคะแนน TOEIC เปรียบเทียบ
ระหว่าง เกาหลีใต้กับญี่ปุ่น เช่น ซัมซุง ผู้บริหารระดับผู้จัดการฝ่ายขึ้น
ไป คะแนน 920 แอลจี ฮุนได พนักงานเข้าใหม่ 800 คะแนน ส่วนของ
ญี่ปุ่น โนมูระไฮลด์ดิง (การเงิน) พนักงานฝ่ายต่างประเทศ 860 คะแนน
First retailing (Uniqlo) พนักงานทุกคน 700 คะแนน ทาเคดะฟาร์-

มาซี พนักงานเข้าใหม่ 730 คนเนน ซุมิโตโมเทรตตั้ง พนักงานเลื่อนขั้น ปีที่ 11 730 คนเนน Rakuten (Software) เมื่อเลื่อนขั้นเป็นพนักงาน ระดับสูง 750 คนเนน โซนี่ พนักงานทุกคน 650 คนเนน

การเน้นใน TOEIC นั้น ไม่เพียงแต่เน้นการอ่านการฟังเท่านั้น แต่ยังเน้นการพูดอีกด้วย ในบริษัทเกาหลีใต้เอง จึงได้มีการบังคับให้ ต้อง มี "TOEIC speaking test" อีกด้วย เพราะว่าถึงแม้ว่าจะมีความรู้ ภาษาอังกฤษที่ดี แต่พูดไม่ได้ก็ไม่เป็นประโยชน์ ดังนั้น จึงมีบริษัท เกาหลีใต้กว่า 900 บริษัทนำเอาระบบนี้เข้าไปใช้ มีตัวเลขที่น่าตกใจ คือ ในปี 2010 ภายในประเทศเกาหลีใต้มีคนไปสอบ speaking test ถึง 2 แสนคน และในปี 2011 เพิ่มขึ้นถึง 2.5 แสนคน แต่ในญี่ปุ่นเอง ระบบนี้ยังไม่เป็นที่รู้จักกันเลย แต่ละปีมีผู้เข้าสอบประมาณ 8,500 คนเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะเริ่มมีจิตสำนึกของ ความสำคัญของการพูด ภาษาอังกฤษ แต่ยังคงมีความแตกต่างกันมาก ระหว่างญี่ปุ่นกับเกาหลีใต้ ทั้งนี้ในเกาหลีใต้เอง อัตราการได้ทำงานมีอยู่ในระดับ 50% กว่าๆ เท่านั้น ดังนั้น ถ้าไม่มีความสามารถภาษาอังกฤษ ก็ไม่สามารถแข่งขัน

ในสังคมได้และยิ่ง เมื่อหลังเข้าทำงานแล้ว ผู้ที่จะได้รับการปรับ ตำแหน่งเป็นระดับสูง ระดับฝ่าย จะต้องมีความเนนถึง 920 คนเนน (ซัมซุง) ด้วยแล้ว การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีความชำนาญ จึงเป็น สิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ปัจจุบันนี้ มีโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษของเกาหลีใต้ มาเปิด สาขาอยู่ในญี่ปุ่นเป็นจำนวนมากกว่า 200 แห่ง ซึ่งน่าจะทำให้ญี่ปุ่น เองหันมาสนใจทางด้านนี้มากขึ้น ว่าการทำธุรกิจในยุค globalization นี้ ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ และจำเป็นก็ตาม แต่ธุรกิจญี่ปุ่นส่วนใหญ่ ยังพยายามพึ่งพาลาดภายในประเทศอยู่ ก็ไม่ได้ให้ความสนใจ เรื่องนี้อย่างจริงจังมากนักและยังตระหนงว่า ความสามารถทางด้าน เทคโนโลยีของญี่ปุ่นยังสูงอยู่ ซึ่งก็เป็นข้อเท็จจริง แต่การนำเอา เทคโนโลยีไปขายต่างประเทศก็เป็นหนทางรอดของญี่ปุ่นอีกหนทาง หนึ่ง

การสร้างสรรคบุคลากรที่มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้การได้นั้น จะทำได้หรือไม่ได้อยู่ที่บทบาทของบริษัทที่ต้องการฟื้นเศรษฐกิจของ ญี่ปุ่น ถ้าหากบริษัทตั้งเป้าว่าต้องการบุคลากรประเภทใดก็จะทำให้ มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาต้องสร้างบุคลากรให้ได้ตามความ ต้องการนั้นๆ ดังตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในเกาหลีใต้ว่า เจตจำนงของภาค ธุรกิจจะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางการศึกษาของ ประเทศโดยมวลรวม

ในปัจจุบันบริษัทใหญ่ๆ ที่เกิดมาใหม่ๆ ในญี่ปุ่นอย่าง Rakuten (Software) หรือ First retailing (Uniqlo) ได้ให้ความสำคัญแก่ภาษา อังกฤษเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน มหาวิทยาลัยที่สร้างบุคลากรที่ต้อง สนองความต้องการของบริษัทธุรกิจก็เริ่มมีเพิ่มมากขึ้น มีการเรียนวิชา เฉพาะต่างๆ ด้วยภาษาอังกฤษมากขึ้น ไม่เพียงแต่ในเรื่องการสนทนา เท่านั้น แต่ยังเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้งานในทุกระดับได้